

Einstein...era un hot

Monday, February 4, 2013 12:30 AM

From: "Catalin Perniu" <corpconstruct@yahoo.com>
To: "C M" <costel.munteanu@gmail.com>

--- On **Sun, 2/3/13, C M *<costel.munteanu@gmail.com>*** wrote:

From: C M <costel.munteanu@gmail.com>
Subject: Einstein...era un hot
To: "Sergiu Iovaneseanu" <iovaneseanu@yahoo.com>, "Stanescu V" <vistanescu@yahoo.com>, "Seitan Cristina" <caseitan@yahoo.com>, "Secara Virgil" <secaravirgil@gmail.com>, "Roxana Sarbu" <sarburoxana@yahoo.com>, "Revena" <revenatudor@yahoo.com>, "Pri Vio" <viorelprioteasa@yahoo.com>, "Popescu Ana" <anamihpopescu@yahoo.com>, "Mircea" <m.tanasescu@bluewin.ch>, "Madalina" <madalina_poti@yahoo.com>, "Lovin Cris" <lovcristina@yahoo.com>, "Iulian" <bundoiu@gmail.com>, "Catalin Perniu" <corpconstruct@yahoo.com>, "Andrei Beleaua" <andreibeleaua54@yahoo.com>, "Alina" <aleenna19@yahoo.com>, "Adrian Iordan" <tianshirom@yahoo.com>
Date: Sunday, February 3, 2013, 5:23 PM

----- Original Message -----
From: popa jan
To: costel.munteanu@gmail.com
Sent: Saturday, February 02, 2013 11:50 PM
Subject: Fw: Si noi ne luam de Ponta! Cica si Einstein....

----- Forwarded Message -----
From: Doina Romanescu <doinaromanescu1109@yahoo.com>
To:
Sent: Thursday, January 31, 2013 10:15 PM
Subject: Si noi ne luam de Ponta! Cica si Einstein....

Albert Einstein - un hoț genial?
Articol de: Emil Goga
12.08.2012

În 1999, analizele ştiinţifice şi istorice despre naşterea teoriei relativităţii au condus la concluzia clară că adevăratul creator al teoriei a fost Henry Poincare şi că lucrarea lui Einstein a fost un plagiat. Este greu de înţeles cum Einstein a elaborat o teorie de asemenea amploare, în doar câteva săptămâni, în condiţiile în care anterior nu publicase nimic în acest sens.

În ultimii ani, au fost descoperite două noi elemente semnificative:
a) absenţa recenziilor a două texte majore a teoriei lui Poincare în Analele de Fizica germane, în ciuda meticulozităţii nemţeşti, a altor trei texte despre studiile sale din 1905, fiind recenzate doar diverse texte ştiinţifice de mai mică importanţă;
b) ignorarea, aparent deliberată, a trei studii majore despre relativitate prezentate de fizicianul francez la seminarul "teoria electronului", organizat în iunie/ iulie 1905, la Universitatea din Gottingen. Primul text reprezintă faimoasa notă relativistă către Academia din Paris despre dinamica electronilor, al doilea era memorandumul trimis lui Hendrik Lorentz, în mai 1904, iar al treilea descria principiile relativităţii, susţinute de Poincare la Conferinţa Mondială de Ştiinte din Saint-Louis, din septembrie 1904. Mai mult de atât, în ianuarie 1905, Societatea de Matematică din Göttingen a organizat un seminar tocmai despre teoria relativităţii enunţată de Poincare.
Apariţia acestei situaţii trebuie, însă, căutată în relaţiile tensionate existente între Franţa şi Germania, la începutul secolului XX. David Hilbert, invidios pe descoperirile lui Poincare, a decis să reacţioneze, organizând o maşinaţiune, cu scopul de a oferi Germaniei laurii muncii francezului. Iar cum riscurile se dovedeau a fi imense, era nevoie de o persoană care să şi le asume. Acea persoană a fost un mărunt funcţionar de la Oficiul de patente şi brevete din Berna, Albert Einstein.
Universitatea din Gottingen, la care au studiat Gauss, Riemann sau Lejeune-Dirichlet era considerată, la acea dată, polul mondial al matematicilor şi al cercetărilor ştiinţifice. În 1905, universitatea se afla sub conducerea lui David Hilbert, un matematician de prim rang. În acel an, premiul Bolay pentru matematică a fost pierdut de Hilbert, în favoarea lui Henry Poincare, lucru care a născut o imensă frustare în mediile academice germane. Arnold Sommerfeld, Herglotz şi Wiechert au încercat, pe parcursul toamnei lui 1904 şi iernii următoare, să publice trei lucrări despre electronul superluminic, electronul care se mişcă cu o viteză superioară luminii in vid, în jurnalul universităţii. Sommerfeld (fizicianul care a îmbunătăţit modelul de atom descoperit de Niels Bohr, pentru a fi compatibil cu relativitatea şi mecanica cuantică) a publicat, chiar şi într-o revistă olandeză, un studiu în care concluziona că "transformările lui Lorentz" - o ipoteză revoluţionară a cunoscutului fizician olandez - nu pot fi folosite. În aceste condiţii, în mijlocul pregătirilor pentru seminarul din vara lui 1905, a apărut

nota lui Poincare care postula, clar şi argumentat: nici un corp material nu poate depăşi viteza luminii în vid. David Hilbert s-a văzut, astfel, obligat să prezerve autoritatea instituției pe care o conducea, luând trei decizii extreme de importante:
- să ignore sistematic studiile lui Poincare şi cele adiacente lor;
- să solicite ajutorul lui Max Planck, directorul Analelor de Fizica (o publicație deosebit de influentă), ca notele lui Poincare să nu apară în rubricile acesteia;
- să caute un german care să-şi asume riscurile unui eventual proces, prin publicarea rezultatelor lui Poincare sub semnătura sa. Acesta s-a numit Albert Einstein, iar motivațiile pentru care el a fost cel ales au fost, se pare, următoarele:
- a plagia ceva implica, automat, excluderea din mediul ştiințific, ori Einstein era un simplu funcționar, fără veleități;
- Hermann Mincovski, evreu lituanian şi şef al departamentului de matematici din cadrul universității, îl cunoştea pe Einstein, pe care l-a avut elev între 1896-1900;
- Max Planck şi Einstein au corespondat o vreme despre teoria cuantică;
- Einstein a scris, între anii 1902 şi 1904, diverse lucrări despre termodinamică, părând că ar avea anumite cunoştiințe în acest domeniu;
- soția sa, Mileva Marici, era o fiziciană respectată.

Manipularea a funcționat, iar pentru Einstein, a însemnat o incredibilă şansă de a-şi promova şi propriile idei, cunoscute la Gottingen şi Berlin ca fiind, la rândul lor, plagiate şi care nu-şi găsiseră susținere, până în acel moment. În toamna lui 1905, imediat după publicarea aşa-ziselor teorii ale lui Einstein, Max Planck organizează un colocviu internațional în care îl numeşte pe acesta "noul Copernic".

Adevăratul Einstein

Albert Einstein era departe de a fi un geniu. Considerat retardat mintal (din cauza incapacității sale de a vorbi până la vârsta de 5 ani), încă din primii ani de şcoală, el a dovedit slabe calități. La vârsta de 15 ani, a părăsit băncile şcolii fără nicio diplomă. Einstein însuşi recunoştea într-un ziar al scolii că e lipsit de imaginație şi abilități practice. În 1895, pică un simplu examen de intrare la Politehnica din Zurich, singura instituție care nu cerea dovada absolvirii cursurilor liceale. Examenul era constituit din probleme de matematică, pe care Einstein nu le-a putut rezolva. A urmat o şcoală economică mai modestă, la Aarau, sperând ca, după absolvire, să prindă un post academic. Incapabil să finalizeze cursurile unei şcoli, cum şi-ar fi dorit, şi descurajat de recomandările profesorilor de a nu-şi continua studiile, se angajează - cu ajutorul unui coleg şi prieten, Marcel Grossman, viitor co-autor al teoriilor sale - la Oficiul de Patente din Berna. A fost angajat ca expert tehnic gradul trei, abia în 1906, la un an după elaborarea celebrelor sale lucrări, fiind ridicat la gradul doi.

Activitatea sa în cadrul oficiului nu era, cum s-ar putea crede, bazată pe fizici cuantice sau teorii ale fizicii, ci viza revizuirea zilnică a documentației tehnice a diferitelor patente. A lucrat la oficiu până în 1909, perioadă în care a încercat, fără succes, să prindă o poziție în cadrul unei universități. Surprinzator, în condițiile unui program încărcat, fără acces la orice lucru asociat unei lucrări academice, Einstein a elaborat, în timpul său liber, patru eseuri despre mecanica cuantică pe care le-a publicat în 1905. Neputând să ofere o justificare a acestei situații, Einstein lăsa să se înțeleagă că o parte din idei i-au venit în somn şi că documentele care au condus la dezvoltarea tezelor sale
s-au pierdut, din cauza războiului, deşi acea perioadă o petrecuse într-un stat neutru, Elvetia. Abia în 1909, Einstein primeşte un post universitar insignifiant, profesor asociat de fizică teoretică, la Universitatea din Zurich, adevărata sa carieră constând în cea de jurnalist la o publicație evreiască, timp de alți 10 ani. Căsnicia cu Milena Marici a durat până în1919, iar cei doi baieți rezultați au fost ambii diagnosticați ca suferind de schizofrenie, o boală ereditară. Pe lângă Poincare, Einstein s-a mai "inspirat" şi din studiile lui Hendrik Lorentz, Olinto di Pretto (care, în 1903, publica în revista ştiințifică Atte, celebra formulă e=mc2), Heinrich Hertz sau scoțianul James Maxwell.
În 1953, Edmund Whittaker publică o carte, "Teoria relativității lui Lorentz şi Poincare", în care demonstrează cu documente cum s-a dezvoltat teoria, istoria sa, precum şi sursele primare plagiate de Einstein în lucrările sale. Reactia acestuia la acuzele aduse (era încă în viață) a fost aceeaşi cu aportul său real în domeniul fizicii: inexistentă.